

Sygn. akt IV P 712/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Grażyna Giżewska - Rozmus
Protokolant:	st. sekr. sądowy Danuta Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie sprawy z powództwa P. K.

przeciwko T. P.

o ryczałty za noclegi

oddala powództwo

Sygn. akt IV P 712/15

UZASADNIENIE

Powód P. K. złożył pozew skierowany przeciwko T. P. w którym wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 4400 Euro (18767 zł) z tytułu niewypłaconych ryczałtów za noclegi podczas podróży służbowych za okres od 01.03.2015r. do 15.08.2015r.

Powód świadczył pracę jako kierowca, w głównej mierze kierowca międzynarodowy. Strona wskazała w uzasadnieniu pozwu, iż w przypadku braku regulacji kwestii delegacji za podróże służbowe w formie wewnętrznej, a także uregulowania mniej korzystnego dla pracownika odnośnie ryczałtów za nocleg zastosowanie będą miały przepisy wykonawcze, które wyznaczają minimalny poziom ochrony, a pracodawca może jedynie zwiększyć ich wysokość. W tym zakresie powód powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 12.06.2014r. sygn. akt II PZP 1/14. Wskazał, że w realiach niniejszej sprawy minimalny poziom ryczałtów za noclegi wyznacza Rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej z dnia 29.01.2013r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej. Strona wskazała także, iż bez znaczenia pozostaje okoliczność wyposażenia kabiny w zakresie zapewnienia noclegu. Pozwany nie zapewnił powodowi możliwości noclegów w innym miejscu niż kabina samochodowa, dlatego roszczenie zasługuje na uwzględnienie. Brak przedstawienia rachunku za usługi hotelarskie oznacza, że pracownik nie korzysta z hotelu, wówczas zwrot kosztów noclegu zostaje ograniczony do 25 % limitu stanowiącego ryczałt za koszty realnie ponoszone w czasie podróży, bez korzystania z usług hotelowych. Dochodzona przez powoda kwota jest szacunkowa. Powód dochodzi roszczeń za odbyte podróże służbowe do: Białorusi, Czech, Rosji, Niemiec.

W odpowiedzi na pozew pozwany T. P. wniósł o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu podniósł, że powód otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 1750 zł brutto, nadto, zgodnie z regulaminem delegacji służbowych, w razie

nieprzedłożenia rachunku za nocleg, ryczałt w wysokości 60 zł a dietę za dobę podróży w wysokości 40 zł. Powód złożył oświadczenie, że otrzymane kwoty wyczerpują jego roszczenie o zwrot kosztów podróży. Poza tym, powód otrzymywał zaliczki na koszty wyjazdów, które miał obowiązek udokumentować oraz zaliczki na koszty nieudokumentowane tzw delegacji- mające zaliczkowo służyć pokryciu kosztów pobytu kierowcy w podróży służbowej. Ponad to, w pozostałej części wynagrodzenie było płatne po wykonaniu pracy, a obliczone według ustalonych i zaaprobowanych przez powoda stawek. Przedstawiono w uzasadnieniu zasady rozliczania wynagrodzenia powoda. Pozwany wskazał, że za okres objęty pozwem należne powodowi wynagrodzenie do wypłaty wyniosło 9625 zł, natomiast naliczono wynagrodzenie w wysokości co najmniej 41186,60 zł. Kwoty te wynikają z przelewów na rachunek powoda. Kwota przekazana na konto jest pomniejszona o wynikające z list płac zasadne potrącenia za nierozliczone obciążenia, zaliczki na poczet wynagrodzenia. Wskazano także na wyposażenie pojazdów, którymi podróżował powód oraz, że okolicznością bezsporna jest, iż w całym okresie spornym powód nocował w kabinie pojazdu, a nie w hotelach, motelach czy innych miejscach noclegowych, co łączyć by się mogło z powstaniem kosztów. Obowiązujące u pozwanego zapisy regulaminów, porozumień, zapewniały pracownikom świadczenia na pokrycie podróży służbowych w wysokości znacznie przekraczającej ustawowe minimum wynoszące w okresie objętym pozwem. Żądanie zwrotu kosztów, których powód nie poniósł, stanowi nadużycie prawa i w świetle przepisu art. 8 kp nie zasługuje na ochronę.

Sąd ustalił co następuje:

Powód P. K. zatrudniony był u pozwanego T. P. w okresie od 01.03.2015r. do 15.08.2015r. na podstawie umowy o pracę, na stanowisku kierowcy ciągnika siodłowego/kierowcy transportu międzynarodowego. Strony ustaliły wynagrodzenie w wysokości 1750 zł brutto.

(dowód: świadectwo pracy k. 13, akta osobowe cz. B umowa o pracę k. 1/B, 16/B, dokumentacja pracownicza k. 1/B-17/B)

Powód swoje obowiązki wykonywał samochodami wyposażonymi w miejsca do spania. Jeździł na Białoruś, do Rosji, Czech i Niemiec.

(bezsporne)

Samochody udostępniane kierowcom przez pracodawcę miały miejsca do spania, ogrzewanie postojowe, lodówkę i klimatyzację w trakcie jazdy.

(dowód: zeznania P. R. k. 86-87v, K. K. k. 85-86, B. S. k. 100v-102)

Z odbytej trasy powód sporządzał karty rozliczenia kursu, w których odnotowywał daty wyjazdu, trasę, poniesione wydatki (w tym rozliczenie pobranych zaliczek).

(dowód: karty rozliczenia kursów k. 26-38v)

Ostateczne wynagrodzenie było wyliczane przez pozwanego i przelewane na rachunek bankowy powoda. Powód otrzymał następujące wynagrodzenie w poszczególnych miesiącach w 2015r.:

- marzec 2015r.-4405zł

- kwiecień- 5070 zł

- maj-6375 zł

- czerwiec- 4975 zł

-lipiec – 1776 zł.

Powodowi za okres objęty sporem naliczono wynagrodzenie zasadnicze w następujących wysokościach:

- marzec 2015r.-1291,16 zł netto,
- kwiecień- 1643,50 zł netto,
- maj 2015r.- 1604,51 zł netto
- czerwiec 2015r.- 1660,01 zł netto
- lipiec 2015r.-1429,35 zł netto
- sierpień 2015r.- 659,01 zł.

Nadto powodowi wypłacono tytułem zwrotu kosztów:

- w kwietniu 2015r.- 1000 zł
- w maju 2015r.- 200 zł
- w czerwcu 2015r.-1500 zł,1300 zł, 50 zł, 350 zł.

Przy przyjęciu do pracy powód był informowany przez B. S. (2), iż za wyjazdy służbowe będzie otrzymywał 40 zł z tytułu diety i 60 zł z tytułu ryczałtu.

Księgowa pracodawcy przygotowywała rozliczenia wynagrodzeń pracowników zawierające wynagrodzenia zasadnicze, które co do zasady przy niej podpisywali pracownicy. Wynagrodzenie zasadnicze były także wypłacane w gotówce do ręki. Zdarzało się, że pracownicy odbierali wynagrodzenie, przygotowane w kopertach przez pozwanego, od księgowej. Księgowa przygotowywała także przelewy dla pracowników.

Faktycznie wysokość otrzymywanego wynagrodzenia była uzależniona od kraju, do którego udawał się kierowca. Za wyjazd do Rosji (do M.) była ustalona stawka 1500 zł, w przypadku powrotu z załadunkiem- pozwany dopłacał 400-500 zł.

Za wyjazd do Niemiec pracodawca wypłacał 600 zł i za powrót 600 zł. Pracodawca płacił także za czas przestoju w trakcie trasy. Pracodawca miał płacić procent od frachtu.

Kierowcy przed wyjazdem otrzymywali kwoty na koszty związane z kosztami podróży (np. opłaty za autostrady, parkingi oraz tzw inne). Za korzystanie z toalet i pryszniców na parkingach pozwany zwracał kierowcom po okazaniu kwitów parkingowych. Pracownicy nie otrzymywali oddzielnie wyliczanych diet i ryczałtów za noclegi.

(dowód: rozliczenie wynagrodzeń i dowody przelewów k. 40- 44v, przelewy k. 57-62, listy płac k. 71-73v, 78-80v, zeznania K.K. k. 85-86, P. R. k. 86-87v, B. S. k. 100v-102, akta osobowe cz. B- regulamin rozliczania delegacji służbowych k. 8/B)

W sprawie został dopuszczony dowód z opinii biegłego z zakresu księgowości (postanowienie z dnia 17.06.2016r.). Biegły dokonał wyliczenia ewentualnych należności powoda z tytułu ryczałtów za noclegi w dwóch wariantach: pierwszy- przy uwzględnieniu wysokości naliczanego ryczałtu za noclegi w podróży służbowej w kwocie 60 zł (wg regulaminu rozliczania delegacji służbowych); drugi- przy uwzględnieniu naliczanego ryczałtu za noclegi w podróży służbowej w kwotach wynikających z rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z 29.01.2013r. Według pierwszego wariantu rozliczenie należności za okres od 01.03.2015r. do 15.08.2015r. wykazuje nadpłatę wobec powoda w kwocie 6325,81 zł. W wariantcie drugim rozliczenie należności powoda za okres od 01.03.2015r. do 15.08.2015r. wykazuje należność na rzecz powoda w wysokości 7088,76 zł.

(dowód: opinia k. 180-194)

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd dokując swoich ustaleń faktycznych oparł się na całości zebranego w sprawie materiału dowodowego. Ocena dowodów została poczyniona poprzez analizę i porównanie zeznań świadków oraz zgromadzonych dokumentów.

Powód, jak wynika z pozwu, dochodził w niniejszym procesie ryczałtów za noclegi podczas podróży służbowych za okres od 01.03.2015r. do 15.08.2015r. Jak wynika ze stanowiska reprezentowanego przez powoda w toku procesu, powód nie kwestionował otrzymywania w toku pracy wynagrodzenia za pracę w kwocie podstawowej. Wskazywał jedynie brak wypłat ryczałtów za noclegi w trakcie podróży służbowych i z tego tytułu żądał zasądzenia wskazanej w pozwie kwoty. Dlatego też ustalenia Sądu winny były koncentrować się na wyraźnie wskazanym roszczeniu strony.

W tym zakresie powód wskazał na następujące podstawy swoich roszczeń. Podkreślono, iż zgodnie art. 21 a ustawy o czasie pracy kierowców kierowcy w czasie podróży służbowej przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalone na zasadach określonych w przepisach art. 77(5) par. 3-5 Kodeksu pracy. Aktem wykonawczym wydanym w oparciu o wskazane przepisy Kodeksu pracy jest rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U.167). Zgodnie z § 16 ust. 1, 2 i 4 za nocleg podczas podróży zagranicznej pracownikowi przysługuje zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem, w granicach limitu określonego w poszczególnych państwach w załączniku do rozporządzenia. W razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25% limitu, o którym mowa w ust. 1. Ryczałt ten nie przysługuje za czas przejazdu. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli pracodawca lub strona zagraniczna zapewniają pracownikowi bezpłatny nocleg.

W dotychczasowym orzecznictwie kwestia ryczałtów za noclegi z podróży służbowej kierowców transportu międzynarodowego nie była jednoznacznie interpretowana. Na tym tle rysowało się rozbieżne orzecznictwo. Istotna w tej materii okazała się uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12.06.2014r. sygn. akt II PZP 1/14. Zapewnienie pracownikowi - kierowcy samochodu ciężarowego odpowiedniego miejsca do spania w kabinie tego pojazdu podczas wykonywania przewozów w transporcie międzynarodowym nie stanowi zapewnienia przez pracodawcę bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1991 ze zm.), co powoduje, że pracownikowi przysługuje zwrot kosztów noclegu na warunkach i w wysokości określonych w § 9 ust. 1-3 tego rozporządzenia albo na korzystniejszych warunkach i wysokości, określonych w umowie o pracę, układzie zbiorowym pracy lub innych przepisach prawa pracy.

Z uwagi na wniosek Rady Związków Pracodawców Transport i Logistyka Polska Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 24.11.2016r. w sprawie o sygn. akt K 11/15, (zob. Dz.U. z 2016r., poz. 2206, opublikowany w dniu 29.12.2016r.) orzekł, że:

1. Art. 21a ustawy z 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (j.t. Dz.U.2012.1155, ze zm.) w związku z art. 77 § 2, 3 i 5 ustawy z 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (j.t. Dz.U.2016.1666, ze zm.) w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U.167) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Art. 21a ustawy z 16 kwietnia 2004 r. powołanej w punkcie 1 w związku z art. 77 § 2, 3 i 5 ustawy z 26 czerwca 1974 r. powołanej w punkcie 1 w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi

zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U.236.1991, ze zm.) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji, ponadto postanawiając na podstawie art. 40 ust. 1 pkt 1 ustawy z 22 lipca 2016r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.1157) umorzyć postępowanie w pozostałym zakresie.

W uzasadnieniu Trybunał wskazał na kaskadowy charakter odesłania zawarty w przepisie art. 21 a cyt. ustawy o czasie kierowców, który jest niedopuszczalny w świetle technik legislacyjnych, gdyż skutkuje dowolnością i niemożnością dokonania poprawnej logicznie i funkcjonalnie oraz spójnej systemowo wykładni zakwestionowanych przepisów. Trybunał wskazał także, że wadliwa jest konstrukcja odesłania do nieadekwatnej materii uregulowanej w przepisach o ogólnych zasadach przyjętych w art.77 5 § 3-5 kp jako sprzeczna z właściwą techniką stosowania przepisów odsyłających. Trybunał Konstytucyjny podkreślił, że w wyniku uchwalenia autonomicznej definicji podróży służbowej kierowców (powołanej wyżej), doszło do zróżnicowania sytuacji prawnej kierowców w stosunku do pozostałych pracowników mobilnych, pierwsi są w podróży służbowej, a pozostali, wykonując swoje codzienne obowiązki służbowe -nie. Ponadto, potraktowanie w sposób identyczny w tym zakresie podmiotów nierównych, tj, pracowników sektora administracji i kierowców w transporcie międzynarodowym oraz pracodawców obu tych grup, uznała za wadliwe z punktu widzenia konstytucyjnej zasady równości i poszanowania negocjacyjnego systemu określania poziomu wynagrodzeń i diet. Trybunał Konstytucyjny wskazał też na to, że zakwestionowana regulacja nie uwzględnia specyfiki wykonywania zawodu kierowcy w międzynarodowym transporcie drogowym, zatem stosowanie zakwestionowanych przepisów jest sprzeczne z ich ratio legis oraz świadczy o nieadekwatności przyjętego środka w stosunku do regulowanej dziedziny. Pojęcie zaś „bezpłatny nocleg” zawarte w zakwestionowanych przepisach jest nieostre. O ile jest ono wystarczająco czytelne dla pracowników sfery budżetowej, którzy są w podróży służbowej, to w przypadku kierowców w transporcie międzynarodowym wywołuje znaczne wątpliwości i niepewność co do jego rozumienia. Zagadnienie dotyczące rozumienia zwrotu „bezpłatny nocleg” nie powstałoby i do kierowców w transporcie międzynarodowym by te przepisy nie miały zastosowania, a strony dotyczących ich stosunków pracy mogłyby swobodnie ustalać zasady zwrotu kosztów noclegów kierowców podczas wykonywania zadań służbowych w międzynarodowym transporcie drogowym, gdyby nie wadliwe uregulowanie prawodawcy. Trybunał Konstytucyjny podkreślił, że prawodawca nie powinien w dowolny sposób kształtować treści obowiązujących norm, traktując je jako instrument do osiągania stale to innych celów, które sobie dowolnie wyznacza.

Trybunał Konstytucyjny przypomniał także o zasadzie zaufania jednostki do państwa i stanowionego przez państwo prawa, tak, aby nie narazić jednostki na skutki jej działania, których nie mogła przewidzieć, podejmując działania w zaufaniu do prawidłowo stanowionego prawa.

Wyroki Trybunału Konstytucyjnego wchodzą w życie z dniem ogłoszenia ich w odpowiednim dzienniku urzędowym, zatem tego dnia przepisy niekonstytucyjne tracą moc obowiązującą. Wyrok TK z dnia 24.11.2016r. nie ma na celu usunięcie wątpliwości interpretacyjnych przepisów poprzez przesądzenie, który z możliwych wariantów powinien być przyjęty przez sądy, ale jego celem jest wyeliminowanie niezgodnej z Konstytucją normy wynikającej z przepisów dotyczących kierowców wykonujących zadania w międzynarodowym transporcie drogowym i ma walor porządkujący. Wyrok TK z dnia 24.11.2016r. obowiązuje od momentu ogłoszenia go w Dzienniku Ustaw, czyli po dniu 29.12.2016r. Wyrok TK ma jednak zastosowanie także do sytuacji zaistniałych po uchwale 7sędziów Sądu Najwyższego,(w tym objętych już zapadłymi wyrokami i tymi sprawami, które się toczą), gdyż rozpatrywane stany prawne wystąpiły w momencie, gdy niezgodność z Konstytucją już zaistniała. Sąd zatem pomija zastosowanie przepisu, który utracił swoją moc obowiązującą również do stanów istniejących przed ogłoszeniem w odpowiednim dzienniku urzędowym.(zob. tekst Zespołu Orzecznictwa i Studiów, Biura TK i tekst wystąpienia Prezesa TK, prof. M.Safjana w PAN z 6.01.2003r., znajdujące się na stronach internetowych TK) .

Tym samym przepisy w oparciu, o które powód dochodził swoich roszczeń zostały uznane za niekonstytucyjne i straciły swoją moc obowiązującą w stosunku do kierowców transportu międzynarodowego.

Z uwagi na powyższe, ewentualnych roszczeń powód mógłby dochodzić na podstawie przepisów wewnętrznych obowiązujących u pozwanego pracodawcy, a odnoszących się do należności przysługujących kierowcom w transporcie międzynarodowym. W tym zakresie pozwany powoływał się na uregulowania regulaminu rozliczania delegacji służbowych. Powód twierdził, że mógł podpisać regulamin, jednakże nie został zapoznany z jego treścią. Gdyby przyjąć, że powód nie był zapoznany z przedmiotowym regulaminem i nie miał on wobec powoda zastosowania, jako akt wewnętrzny obowiązujący u pozwanego wówczas pracownikowi nie przysługiwałyby należności przewidziane w tym regulaminie, w tym dochodzone niniejszym pozwem ryczałty za noclegi. Zgodnie z art. 77(2) par. 6 kp regulamin wynagradzania wchodzi w życie po upływie dwóch tygodni od dnia podania go do wiadomości pracowników, w sposób przyjęty u danego pracodawcy. W zakresie wprowadzania w życie aktów prawa wewnętrznego u pozwanego obowiązywała zasada, że akty te były przedstawiane do podpisu nowo zatrudnianym pracownikom. Świadek B. S. zeznała, że nigdy nie było sytuacji aby zaślaniała dokumenty. „Jak pracownik przychodzi do pracy otrzymuje komplet dokumentów związanych z zatrudnieniem i wyjaśniam, który dokument, bo pracownik musi zapoznać się, bo są różne dokumenty, oświadczenia. W przypadku powoda pamiętam podpisanie regulaminu rozliczania delegacji służbowych”. Jednakże jak wynika z zeznań K. K. i P. R. rozliczanie wyjazdów nie było oparte na przepisach powyższego regulaminu tylko zostały ustalone stawki za wyjazdy. Według tych stawek następowało rozliczenie.

Nie mniej jednak, w niniejszej sprawie Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu księgowości (postanowienie z dnia 17.06.2016r. –wydane przed wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 24.11.2016r.). Biegły dokonał wyliczenia ewentualnych należności powoda z tytułu ryczałtów za noclegi w dwóch wariantach: pierwszy- przy uwzględnieniu wysokości naliczanego ryczałtu za noclegi w podróży służbowej w kwocie 60 zł; drugi- przy uwzględnieniu naliczanego ryczałtu za noclegi w podróży służbowej w kwotach wynikających z rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z 29.01.2013r. W związku z treścią wyroku Trybunału Konstytucyjnego , utraciły moc przepisy stanowiące ewentualną podstawę przyznania pracownikom – kierowcom w transporcie międzynarodowym należnych ryczałtów, można było jedynie przeanalizować prawo powoda do tychże ryczałtów w oparciu o przepisy wewnętrzne. Jak wynika z wyliczenia biegłego, przy przyjęciu dokonanych powodowi wypłat należności z tytułu umowy o pracę (k. 40-44v) oraz przy odliczeniu od wskazanych tam kwot wynagrodzenia zasadniczego oraz diet, wyliczonych przez biegłego w opinii (załącznik nr 1) za okres sporny biegły ustalił nadpłatę w wysokości 6325,81 zł. W ocenie Sądu, dokonane przez biegłego wyliczenia są sporządzone rzetelnie i miarodajnie, przy uwzględnieniu materiału przedłożonego przez strony . Tym samym , gdyby nawet przyjąć wersję korzystną dla powoda, iż obowiązywał go regulamin dotyczący wypłaty należności z tytułu delegacji, ewentualne kwoty należałoby uznać za zaspokojone w świetle wyliczeń biegłego. Nie mniej jednak, powód w toku procesu stał na stanowisku, iż nie znał zapisów przedmiotowego regulaminu i nie był z nim zapoznany. Tym samym nie miały do niego zastosowania jego przepisy.

Uwzględniając poczynione w sprawie ustalenia brak jest podstaw mogących stanowić podstawę naliczenia ryczałtów zarówno w przepisach prawa powszechnego, na które powoływała się strona powodowa, jak i wynikających z ewentualnego obowiązywania przepisów wewnętrznych. W związku z tym ryczałty z tytułu podróży służbowych powoda jako kierowcy transportu międzynarodowego nie przysługują mu. Dlatego też, w oparciu o wskazane przepisy oraz poczynione ustalenia oddalono powództwo.

SSR Grażyna Giżewska- Rozmus